

Az abszolútumot keresve a nihilre lett: „Én vagyok a tökéletes nihilista.”¹¹ Kevesebbet markolva többet fogott volna. A kevesebb több lett volna. Önkritikából is. Helyesebben: öngyalázásból. Mert a kritika racionális és mértéktartó. Az a felvilágosult ész jellemzője. Az önostorozás Papini keresztény megtérését előlegezi. Az sem oldotta fel belső antagonizmusait. Csak – újfent – átalakította azokat: a konformizmus és az „eretnekség” feszültségévé. Az ultraradikális önpocskondiázás-önlefozkodás nem vezetett, nem vezethetett el a lelki megújodáshoz, az igazi katharizshoz. Amikor Papini azt írta – harmincévesen! – „Éreztem, hogy ami életemből a legjobb volt, azt már megéltem”¹² nem is tudta, milyen igaza volt. A Mussolini-diktatúra idején a rezsim híve lett. 1913-ban nem láthatta, milyen jókor írta meg – amúgy elsietett – önéletrajzát: a második világháború után a legádázabb meakulpázással is nehezen tudta volna lemosni, levezekelni fasizmusát, „birodalmi” nacionalizmusát, „ducismo”-ját (Mussolini-nyalását).

„Azért valamit csináltam”¹³ – vigasztalja magát az önéletrajz befejező fejezetben. És valóban. Valamit felmutatott. Példát is az ifjúságnak. „Harminc éves kora után látja meg az ember, hogy mennyit ér, mert nyomában jönnek a fiatalabbak.”¹⁴ Hozzájuk szól búcsúzásképpen. Máig tanulságosan. Máig olvasottan – mármint azok szűkülő körében, Szerb Antal emlegette „kicsi konfraternitásában”, akik olvasnak még. Sokan beérnék ilyen „életkudarccal”.

Jegyzetek

- ¹ Giacinto Spagnoletti: *Storia della letteratura italiana del Novecento*. Roma, 1994, 174. o. Salvatore Guglielmino: *Guida al Novecento*. Principato, Milano, 1978, 121. o.
- ² Giovanni Papini: *Un uomo finito*. Vallecchi, Firenze, 1974, 228. o.
- ³ Guglielmino, 121. o.
- ⁴ Papini, 5–8. o.
- ⁵ Papini, 229. o.
- ⁶ Papini, 143–152. o.
- ⁷ Papini, 120., 130. o.
- ⁸ *Bashkirtseff Mária intim vallomásai*. Dante kiadás, Budapest, é. n. (1920), III. kötet, 10., IV. kötet, 107. o. stb.
- ⁹ Papini, 15, 175. o.
- ¹⁰ Papini, 176. o.
- ¹¹ Papini, 207. o.
- ¹² Papini, 155. o.
- ¹³ Papini, 228. o.
- ¹⁴ Papini, 226. o.

Dudás Sándor Álarcarányok

»Ki minek gondol, az vagyok annak.«
(Weöres)

Álarcviselők,
valós s túlzott arányok.
Az idegenség
lebírása.
Álarcunk alól kilátszunk.
Kívül festett,
belülről takart?
Kölcsönös szerepek.
Szájmozgás és szem
mérlege itt,
hangzat és hallás
kettőse ott.
Meggyőződést
mimika,
testbeszéd
támaszt alá.
Küzdünk kockáink
mozgóvonalán.
Fáraók aranyálarca
alatt
bennünk élő
isten-vágy:
különbözőségünk
közöse.

Tavaszi pillanat

A zajos világ tetején
angyal ül, ruhája fény,
villanásképp: tavaszi karc.

A sarki presszó ablakán
benézek át egóm falán:
emlékből villan három arc.

Nagyhajú srácok, vékonyak,
előttük pár sör, két konyak.
Szavak világot váltanak.

Mostba elér az az idő –
hűlt élmények szárnya nő
máig töretlen hit alatt.

A betonjárdán két veréb
morzsázik. Egy ütemre lép,
vihog valamin két leány.

De történt sok más – így beszél,
kezemet fogja a szél.
A be nem járt óceán,

s az elszalasztott többi, mint
vádoló - békítőn tekint
belőlem nézve rám.

Villanásképp: tavaszi karc,
derű-sátrat, új lombokat
növesztenek a fák.

Szűkebb hazám

A 70 éves Újszilvás köszöntése

Tápió! Erdők szelleme...
 Homokot kötő gyökerek hoznak,
 mocsárhátakra épült helységek,
 folyó:
 ősi pogány kor.
 Honfoglaló
 vezérek szelleme,
 szegénység
 lelkünk-moházó sziklái,
 betyárok
 szilaj vágtaí,
 messzi városok hívása,
 rózsafaágon vergődő
 szél szárnya,
 búzatábla hullámszála.
 És a fák, a fák, a fák...
 Hozod az újuló időt,
 hogy lássuk
 fénynek teremtett arcodat.

Simek Valéria

Nappalok és éjszakák

A csend apró gallyakat tördel
 a lezúdult éjszaka tépelődésében.
 A nappalok megvadult lovaként
 vágatnak a munkába, de az éjszakák
 töpörödött anyókák szemével
 visszafelé látnak, könnyek nélkül.
 Helyhez kötötten, legyen az ágy
 vagy szék, melyen önmagad foglya vagy.
 Gyermeked a domb másik oldalán
 járnak, háttal a megtett útnak.
 Hiába fürkészed a rejtett jövendőt,
 átírnak téged is a nappalok.

Széttaposott nappalok

Körbe szimatol a délután,
 s Te sírsz, hogy elég volt már...
 Dagadt bokával rogyan
 a földre az este.
 Az udvaron száradó ruhák
 tisztaságuk susogják.
 Kezedből kukoricaszemek
 potyognak, mint aranycsillagok
 a véka fűz-ölébe.
 Repedezett ujjaid, mint a
 sebzett föld,
 dédelgetik az őszbe ájult
 virágokat. Lábadon a
 széttaposott nappalok
 sárcsomóit viszed.

Kérdőjelek

Tudod, most szerettem volna
 eltévedni ebben a nagyvárosi
 forgatagban. Annyiszor álmodtam
 azt, hogy segítséget kértem a
 hazavezető úthoz.
 Bekerített a csönd, és nem
 csitulnak az emlékekkel teli
 mindennapok. Megyek, jövök,
 mint az évszakok, nincs
 maradásom. Itt járt, itt hagyott
 mindent. Az összebújó évtizedeket,
 jókedvet, az örvénylő kérdőjeleket.
 Az összekevert világot.

Velence (1997)

Bakacsi Ernő

A „verőfény” titka

(Részlet a szerző tavasszal megjelenő krimi kisregényéből)

Úgy látszik, ma csak a zsinórt áztattam – morgolódott magában Bányai Kálmán. Ilyen is ritkán fordul elő, hogy ne fogjon semmit. Csak egy nyamvadt méreten aluli hal akadt a horgára, amit persze visszadobott. Tudta, hogy nem a legmegfelelőbb időpont ez a horgászásra, a hajnal és az este jobb szokott lenni, de mit tegyen, csak most volt ideje. Éjszakás. Aludni is kell valamennyit, így aztán csak délben jött ki a tóra. De fogott ő már ilyenkor is gyönyörű példányokat. Úgy gondolta, megpróbálja most is, a hétvégére kellene. Szereti a család a halat. Jól főzi az asszony a halászlét, de az ő sült halai az igaziak. Azt úgy nem tudja senki elkészíteni a családban, mit a családban, még a faluban sem, mint én – húzta ki gondolatban a mellét. Nyitja van annak, érteni kell hozzá! A paprika és a bors aránya, felvitele a halra, a pácolás. Hajaj, tudomány ez. Időbe telt, amíg ő is kitanulta, megtapasztalta, rájött az arányokra. A Laci sógornak ez a legjobb ünnepi étele, azt mondta, még a borjúpörkölt is kismiska hozzá képest. No, de elkalandoztam egy kicsit, majd holnap újra kijövök. Ma nem volt szerencsém, vannak ilyen napok. Sok halat fogtam már itt, rendszeresen etetek is, nem fogyott még ki a halállomány a tóból. Előhúzta az ülés alól a hátizsákot és kezdte visszapakolni bele a cuccot, az elemóziás szatyrot, a sörösüveget, a gilisztás dobozt, behúzta az egyik botot is. Szétszedte, a helyére került az is. Már a másikért nyúlt, amikor úgy látta, hogy mozog az úszó.

Pizkálgatod, kóstolgatod, harapj rá – morogta, mintha a hallal beszélgetne. Várt egy kicsit, hátha most jön az igazi. Elég lesz egy is, mondjuk egy hat–nyolc kilós. Ha ez kívánságműsor lenne, meg ahogy a Móricka elképzeli, kuncogott a gondolatra, de nem vette le a szemét az úszóról.

Az úszó nagyot billent, berántott. Megvagy! – mondta magának, mert a damil nem engedett. Tekerte a zsinórt, de az alig mozdult. Ez beakadt rendesen, örvendezett. Komoly ellenfélnek ígérkezik, de majd leszel te még kisebb legény is! Engedett az orsón. Meglepetésére nem szaladt meg a zsinór. Mi az, ez nem is akar menekülni, döbbsent meg. A következő pillanatban már tudta, hogy nem hal van a horgon. A fene egye meg! Mi lehet ez? Nádba nem akadhatott, mi van a víz alatt? Valami uszadék, megkövesedett rönk, vagy valami Ukrajnában bedobott tárgy? Óvatosan tekerte az orsót, ha lassan is, de közeledett az idegen tárgy. Jött már vagy négy-öt métert, amikor a víz felszínén megjelent valami. Nagyokat pislantott, aztán meresztette a szemét, hogy mit lát, jól látja-e? Mi ez? Kirakati próbababa, vagy mi – töprengett a látványon, mert a víz felszínén egy popsi jelent

meg. Teljesen úgy néz ki, mint egy ember feneke, de hát ezen nadrág is van – ismerte fel döbbsenten a helyzetet – és ideges lett. Ideges, mert abban a pillanatban felismerte, hogy itt rendkívüli dologra bukkant, hogy itt nagy a baj, tragédia történt, mert ez az első pillanatban próbababának gondolt tárgy, valódi ember. Már a combjai is látszottak. A hason fekvő alak már félig kint volt a vízből, gyorsabban közeledett a csónakhoz. Nem is emlékszik rá, hogyan emelte be a csónakba. Arra eszmélt, hogy fogja a derekát, fejre állítja, de alig jött ki belőle víz. Aztán lefektette a csónak aljára, próbálta újra élesztetni. A mellkas nyomására némi víz kibuggyant a száján. Az agyába villant, hogy kapkod. Nyugi Kálmán, biztatta magát, így nem mész semmire, gondolkodni kell és nyugodtan cselekedni. Megnézte a csuklót, próbált szívhangot fogni, de semmi.

Reménykedett, hátha van még a szerencsétlenben élet, de rövidesen rájött, hogy erőlködésének semmi értelme. Hullát fogott. Tudta, hogy az elhalt test az idő múlásával változik, de ez még nem régen lehet vízben, mert teljesen épnek látszik. Csak most nézte meg jobban a szerencsétlent. Látta, hogy egy fiatal nő fekszik a csónak alján. Csak egy sortnadrág és blúz van rajta. Az arcára tapadt haját szét-hajtotta, és a meglepetéstől szinte megbénult. Az elhunyt hölgyben Tóth Anikót, a helyi iskola tanárnőjét ismerte fel. Először arra gondolt, hogy ez lehetetlen. Tüzetesebben megnézte, el is szégyellte magát, mert a tanárnő majdnem meztelen feküdt előtte. A blúz szétcsúszott és az egyik melle teljesen fedetlen volt. Ismerte a tanárnőt, tudta, hogy csinos, szép hölgy, de így... Még holtában is gyönyörű, tökéletes test. Már mozdult, hogy ráhúzza a blúzt, aztán mégsem tette, mert eszébe jutott, hogy a rendőrségnek látnia kell, és a krimikből, tudósításokból tudta, hogy a helyszín fontos, a helyszínhez nyúlni tilos. Persze, ez a bűncselekményeknél van így, de mit lehet tudni, nem értek én ehhez – gondolta. Megijedt. Úristen, mibe keveredtem? Ez aztán nem hiányzott. Hogyan került ez a hulla hozzám, ki hiszi el az igazat? – kergetőztek a gondolatok a fejében. Ideges lett. Még az is megfordult a fejében, hogy szépen visszaereszti a tóba. Ő nem fogott semmit, nem látott semmit, mi köze az egészséges. Ennyire silány ember nem lehetek, tört fel benne a becsület. Ezt a szerencsétlen kislányt ki tudja, mikor találnák meg, szétázva, megcsonkítva, felismerhetetlenül? Nem, ez halottgyalázás lenne a részemről. Szólni kell valakinek, a hatóságnak, az intézkedés az ő dolguk. Idegességében nem jutott eszébe a telefonszám. Annyit tudott, hogy ilyen esetben a katasztrófavédelmet kell hívni, azaz egy központi elosztó számot, akik aztán az esetnek megfelelően azonnal intézkednek. Bárhogy törte a fejét, nem jutott eszébe ez a szám. Én hülye, ha hazaérek azonnal beírom a számot a mobilba – korholta magát.

Aztán eszébe jutott a kiskörei szakaszmérnökség, az ő számuk benne van a telefonjában, ők majd értesítik a rendőroket. Már nyomkodta is a gombokat. A központos elég nehezen értette meg a lényegét, de aztán közölte, hogy rögtön értesíti

a vízirendőröket. Csupán néhány perc telt el, amikor megszólalt a mobilja. Kis József rendőr őrmester jelentkezett be, aki közölte, hogy elindultak, de hogy hamarabb megtalálják a csónakot, tartson egy zsebkendőt, vagy más ruhadarabot minél magasabbra, így jobban észreveszik, és ne nyúljon semmihez. Rövidesen fel is tűnt a rendőrségi motoros. Bányai a kabátjával hadonászott. Hamar észrevették, mert a járőrhajó egyenesen feléje tartva hasította a vizet. Kis őrmestert ismerte, a másikat nem. Bemutatkozott ugyan, de nem tudta megjegyezni az elhadt nevet. Bányai röviden ismertette a lány megtalálását. Az őrmester készített néhány felvételt a csónakban fekvő lányról, majd óvatosan megvizsgálta a testet.

– Már kiveheti belőle a horgot – mondta. Bányaiban csak most tudatosult, hogy a meg-lepetésében, a nagy ijedtségben ki sem szedte a horgot, amely a felszínre hozta ezt a szerencsétlen leányt. A horog a nadrágba akadt, nem sértette meg a testet. Míg Bányai a bottal foglalkozott, az őrmester telefonált. Kardos Péter századost, az életvédelmi osztály vezetőjét hívta a megyei kapitányságról. Megtette a jelentést és eligazítást kért a további intézkedésekre.

– Ha jól értettem, kint vagytok még a vízen, a helyszínen – kérdezte a százados.
 – Igen, százados úr.
 – Látsz-e valami különöset, feltűnőt? Lehet-e idegenkezűség?
 – A tarkójánál, a haján vérnyomokat véltem felfedezni. Ütéstől származhat, de ez vízben is történhetett. Nekiúszott egy tuskónak, vagy beleütközött egy úszó rönkbe. Alaposabban meg kell vizsgálni.

– Jól van. Vigyétek be az őrre, azonnal indulunk. Végeztem!

Egy óra múlva a százados már meg is jelent Holló Árpád hadnagy, egy nyombiztosító és az orvos kíséretében. A körzetes ismételten jelentett, és közölte az elhunyt nevét, foglalkozását is. A tóból kifogott személyt határozottan felismerte a horgász, Bányai Kálmán helyi lakos, és ő maga, azaz Kis Róbert őrmester is. Az orvos már vizsgálta is az elhunytat.

– A halál beállta nem régebbi nyolc óránál. Hogy azt fulladás okozta-e, nem tudom. Azt csak a boncolás után tudom közölni. A koponyaalap környékén véres a haj. A sérülés nagyságát, esetleg eredetét szintén a boncolás deríti ki. Horzsolásokon kívül más sérülést nem látok rajta.

– Mikorra lesz meg a végleges szakvélemény?
 – Holnap délre, akkor írásban megkapod – felelte az orvos.
 – Köszönöm. Mit tudsz róla? – fordult a százados az őrmester felé. – Ha ismered, nyilván más információid is vannak.

– Igen. Itt a helyi iskolában tanárnő. Nem idevalósi, egy öregasszonynál, Bori néninél, Takács Józsefnél lakik. Két-három éve került ide Tófalvára, akkor végzett Egerben. Nem tudom, hogy hol született, hol laknak a szülei, de valahol itt, Heves megyében.

– Jól van. Holnapra legyen meg a jelentés. Csatold hozzá a horgász Bányai valamását is. Holnap délre kiderül, hogyan kezeljük az ügyet, hogy baleset vagy gyilkosság történt-e. Addig mindenestre tisztázni kell néhány kérdést. Árpád, fordult a hadnagy felé, te menj el az iskolába, beszélj a kollégákkal, az igazgatóval. Mindent tudni akarok: mit tanított, melyik osztályt? Milyen volt a viszonya a kollégákkal, a tanulókkal, a szülőkkel? Volt-e összetűzése valakivel? Mit tudnak a magánéletéről? Azt mondjátok, hajadon volt. Volt-e barátja? Ki, kik? Te, mutatott a nyomrögzítőre, a lakosságot, a szomszédokat kérdezd ki ugyanerről.

– De főnök, ez nem az én dolgom. Én a ... – nem tudta folytatni, mert a százados a szavába vágott.

– Tudom, hogy mi a dolgod, de most nincs szükség a helyszín kutatására, nyomokat keresni a lakásban, máshol. A vízben nem lehet, ha szükség lesz rá a jövőben, majd megteszed. Most nincs pofázás, azt teszed, amit mondtam!

– Igenis, főnök – morogta a foga között a nyomos, ahogyan a kollégák nevezik.
 – Én Takácsnét, a szállásadóját keresem fel, és szétnézek az elhunyt szobájában is. Világos minden?

– Igen – hangzottak a nem egészen lelkes válaszok.

– Jó. Akkor munkára fel! – fejezte be az eligazítást a főnök.

Kirakat II. (1995)

Kovács Daniela

Bástyád volnék

Ó, ha tehetném, akár lelkem árán
szőnék lágy békéből ma fátylat köréd,
hogy sajgó sorsod napfogyatkozásán
ne érjen többé szívedhez a sötét.

Ne gyötörjön többé sós-könnyű bánat,
Te, áldott Lélek, Te, feddhetetlen Szent,
s úgy nézném, ahogy a Napról rád árad
aranypor gyanánt az alkonyati csend.

Szaladjon lelkesen eléd a remény,
és kössön jármot lemondásod nyakán,
gyolcsként fedje be lelked égő sebé,
hogy mosolyogni láthassalak, Anyám.

Csendélet

Már háttal állunk a nagy hidegnek,
fölvidít minket az első madárfütty,
s ott, ahol már lágy szelek pihegnek,
kibú pólyájából a kis zsenge rügy.

A napsugár is utat tör magának,
hiába állná útját terhes ég,
és ahogy nekidől lelkünk falának,
magába oldja szíveink nesztét.

Biztató

Ha sorsod fölött beborul az égbolt,
s bordarácsaid közt jajgat a lélek,
tudd, hol egyszer a boldogság vendég volt,
oda a búbánat sosem rak fészket.

Ne félj, a rémisztő árny föloszlik majd,
és újra Nap ragyog létutad fölött,
rég elhervadt reményed ismét kihajt,
mert mindig fény lappang két sötét
között.

Szárász Pál

Menekülés

Az asztalon ott volt a levél, mindjárt legfelül és kihívó, gúnyos tekintettel nézett Attilára. „Micsoda vakmerőség, hogy egyáltalán írni merészelt”.

Fogta a levelet, gyors mozdulattal széttépte, majd a papírkosárba dobta. Aztán boldogan fellélegzett.

– Nézzük csak tovább – mondta maga elé halkán –, mi jött még. De csak figyelmetlenül rakosgatta egymás után a többi levelet, újságokat. A papírkosárra nézett: – Eh, csak semmi ostobaság.

Elhatározta, hogy dolgozni fog. Ma jött be a munkahelyére azóta... Elmosolyodott. Megnősült, tegnap jött meg a nászútról, s most minden összehalmozódott: akták, heti és havi tervezetek, szerződések. Keményen kell dolgoznia. Behívta az irodavezetőt, szét kell osztani a feladatokat, s utána majd csak eltelik az idő, semmire sem kell gondolni.

De Attila tervezés közben újra csak a levélre gondolt. „Mi lenne – töprengett magában –, ha megnézném, hátha pénzt kér. Talán szüksége van valamire, igen, küldök neki és megírom neki, hogy többé ne zavarjon. Hiszen szakítottunk, vége.”

Rászólt a lányra:

– Menj ki, kérlek!

A lány vézna, vékony kis teremtés, ijedten nézett rá, s majdnem elsírta magát, úgy hátrált ki az irodából.

Attila egyedül maradván gyorsan a kosárhoz ugrott, kiszedte a papírdarabokat, s óvatosan rakta le őket.

„Ötre várlak, nálam.”

Attilát határtalan düh fogta el. „Hát azt hiszi ez a nő, úgy lesz minden, mint régen, csak ír egy levelet, hogy ötre várja, s én megyek, rohanok hozzá?”

Egész délelőtt nem dolgozott semmit. Kiabált az osztályvezetővel, megszidta a titkárnőt. Végül nagyon elszégyellte magát. Szótlanul indult hazafelé.

Otthon is szótlan volt, nem nyúlt az ételhez, csak a tányérját nézte. Felesége ijedten kérdezte:

– Drágám, csak nincs valami baj?

– Semmi – mondta gyorsan, de úgy érezte, hazudni kell valamit, ezért idegesen tette hozzá: – megfájdult a fejem.

– Nem szabad annyira felizgatni magad – mondta kedvesen az asszony –, gyere, azonnal, feküdj ide, vizes borogatást teszek a homlokodra.

Felesége odaült az ágy szélére. Kedvesen megsimogatta az arcát. Máskor ez olyan jólesett volna, de most égő szégyennel töltötte el. Itt ez az asszony, szép, kedves, szereti őt, odaadása fehér tisztaság, ő pedig arra a másikra gondol...

Megfogta a felesége kezét:

- Szeretsz engem, édes?
- De Attila, hogyan kérdezhetsz ilyet?!

„Mindent be fogok vallani – gyötrődött magában –, legalább nem fog elengedni, igen, szólok.”

– Édes – szólt az asszonyhoz –, szeretnék valamit mondani. Ötre el kell mennem, igazgatói gyűlés lesz.

– De hiszen beteg vagy – mondta csendesen, aggódó hangon az asszony. – Maradjál inkább itthon.

- Nem lehet, el kell mennem.

Az asszony sóhajtott. Soká maradtak így, mozdulatlan szótlanóságban. Egyszerre a felesége gyengéden megérintette:

- Mindjárt öt óra lesz.

Lassan, szinte öntudatlanul öltözött. Mozdulatai darabosak, szögletesek voltak. Az ajtóban még egyszer megcsókolta az asszonyt, kedvesen, gyöngéden.

Az asszony folyosóján megállt, majd a korlátra támaszkodott. Lenézett a szédítő mélységbe. Lehunyta a szemét. Valahol ütni kezdett az óra, s ő számolta:

„Egy... menekülni kellene... kettő... hullani lefelé... három... széttárt karral... négy... levegő zúgna el a füle mellett... öt... és vége lenne mindennek... hat...

Áthajolt a korláton, majd a mélységbe nézett. Megborzongott. S akkor egy arc nézett rá vissza. Egy szelíd, jóságos arc. A feleségéé. Keserű, fáradt mosoly húzódott az arcára:

„Milyen gyalázatos vagyok.”

Aztán kínzó szégyen öntötte el, lassan megfordult, s elindult lefelé a lépcsőn. De amikor az utcára ért, már menekülni kezdett. Haza.

Pozsgai Györgyi

A felhőhöz

Nem hatalmasodsz
életem fölé,
nem homályosítod el
a napot,
nem ködösíted
messzi csillagok
hunyorító szemét.
Éj aranyló holdját
néha átöleled;
gömbölyű portré
emlékek falán.
Csak létezel odafenn,
mint hegyvonulat,
örökké változó
gomolyagban.

Sodródás

Lámpák kései villannak.
Csillagok függnek
tekinteted fonalán,
sodródsz az égbolt árnyaival.
Nappalok vércseppjeiből –
hiába vársz – nem születik
reményfűrtű holnap...
Felhőkkel szemben
csak a Hold araszolgat.

Arcod állandósága

Lehetsz bárhol,
beborulhat az ég felettem,
arcod itt marad,
nem fed el semmisen.

*

Kitisztult végre
arcod homálya.
Lelkem tükrében
keretbe vagy zárva.

*

Ahogy utazunk
az időben,
arcod fellobban,
kihuny, de mindig visszatér –
egyre lágyabban.

*

Arcod állandósága éltet,
erőt ad nekem.
Mostantól – bárhol vagy –
rád is emlékezem.

Felvillanások

Belém karcolódtál.
Ósfényt sugároz
öntudatlanságod.

Szavaid mögött
gazdag a világ.
gesztusaid lágyan követik
a rólad alkotott képet.

Megmutatsz,
rejtegetsz –
kinyitod-bezárod
az ajtót.
Lebegtetsz.

Lopott pillanatok

Amikor elcsigázva állsz buszra várva – napi teendőid szajkózod magadban, nem bírod elképzelni a létet szabad ég alatt mosolyogva, nagy levegőt véve szárnyalni határtalan távlatokba. Csak mondom... mondom szünet nélkül minden gondod. Kicsinyessé váló apróságok tolnak eléd. Csak pillanatok jutnak; álomfoszlányok az éjszakában, melyek még sóvárgó szemedbe könnyet csálnak, lopva belenéz a táj bezárkózó időtlenjébe.

Kora tavaszi pillanatok

I.
Szél fut – fák agancsai rázkódnak, nap villanyozza a lázadó tavaszt. Tűzbe nyúl a tél fagyott keze – nem éri meg a reggelt.

Időlet

Előtt-időbe rejtezzünk, fotók között röppenünk át a most-időn. Feledni volna jó, hogy láthatatlan vész húzódik fölöttünk. Félelem furakodik közénk, megtorpanunk, levegőt is szorongva veszünk, tavasz-illatért kapkodunk. Égre emeljük szemünk, szokásokat teremtünk, a szabadságra már csak gondolunk, tudatosan tesszük, amit teszünk, reflexeink ösztön-gépezetében forgácsolódunk. Takarjuk az arcunk, a kezünk. Után-időben visszatér-e önfeledten-öntudatlan életünk?

II.
Rángatóznak a szorongó bokrok, didergésük múlik az égi varázssal – egyszerre eltűnnek a sötét foszlányok, behegednek a téli sebek.

Bottyán Judit

Az estély

Az estély lassan véget ér. Már oltják a szolgák a tükörterem ezer fényét, hogy ne lásd: gyűrött már báli selymed, s táncos topánkád helyett puha papucs fájó lábodon.

Az estély lassan véget ér. Már halkul a zene. Nem játszanak viharos polkát, sem érzelmes tangót. Valami mást. Talán egy noktürn sejlik át a fakuló brokát függönyön.

Az estély lassan véget ér. Ahogy koppannak sorban a gyertyák, úgy sűrűbb a homály. Már egy tükör sem csillan, az utolsó G hang még kicsit rezeg, aztán csönd és sötét.

Az estély véget ért.

Csak úgy...

Sem mindenkéül, sem mindhalálig, sem mindenkinél jobban, sem magunknál is jobban,

hát csak úgy szeretgetünk.

Az idő

Az idő fogalom, mivel méred az időt. A számok fogalom, mivel meghatározod az időt. Hogy határozod meg a kezdetet, ha van, s ha nincs – hogy méricskéled az örökkét, s hol van a lét, ha van öröklét? Te meg hol kóborolsz ebben a cifraságban?

Hogy határozod meg magad a mában?

A bükkfa

Következő életemben majd bükkfa leszek. (– ha lehet –) Állok a hegy oldalában Testem simogatja a tavaszi szellő, s vadul nekem támad a téli hóvihár. Ágaimmal a kicsiny madárkákat ringatom, dajkálom, leveleimmel takargatom, óvom, ha a héja lecsapni készül. Árnyékomban megpihennek a könnyűléptű őzek, s őszi avaromban fészket fúr magának a bozontos vaddisznó. Leveleimmel átintegetek a szomszédos fáknak, s ha arra járnak a kóbor turistáknak. Fa vagyok, élek. (mert a fáknak lelke van.)